

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XI. Núm. 576

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

13 agost 1932

Redacció: Portaferrixa, 13 bis
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

Els socialistes a Catalunya

El socialisme organitzat està representat a Catalunya per dues agrupacions diferents: la "Unió Socialista de Catalunya" i la "Unió General de Treballadors" (U. G. T.). La primera és autènticament catalana i catalanista. A més, es troba dirigida per gent perfectament burgesa en tots els seus caires, gent que viu bé, que cobra esplèndids sous de diferents indrets, que procura munyir la vaca de l'Estat i la de la Generalitat. La segona, constitueix una delegació de la Unió General de Treballadors i del Partit socialista de tot Espanya, i és un fidel reflex de tot ço que a Madrid representa la Casa del Pueblo.

Una i altra agrupació tenen la comú característica d'un intervencionisme fort en tots els problemes i en totes les organitzacions oficials, ja que l'abstencionisme repugna fortament a la seva doctrina i als seus estòmacs. El ja clàssic enxufisme del Partit socialista ha trobat també eco formidable a Catalunya; i mentre els homes del Partit socialista es troben cobrant magnífics sous en els organismes paritaris (Presidències i Vice-presidències, Secretaries, etc.) i en tot ço que depèn de la Delegació del Treball, els homes de la Unió Socialista de Catalunya dirigeixen organismes de la Generalitat, des d'algunes escoles industrials i professionals fins a moltes càtedres i organismes de cultura de tota mena.

A qui representen uns i altres? Heu's aquí el formidable problema. Uns i altres tenen de tot menys d'obers. Els obrers de Catalunya no han entrat ni en el partit socialista de terres enllà d'Espanya (amb dir que en el ram d'indústries químiques, per exemple, fa uns quants mesos tenien cent i tants inscrits ja està dit tot), ni s'han deixat convèncer pels homes de la Unió Socialista de Catalunya, que queda, fins avui, reduïda a uns quants amics dels senyors Campalans, Xirau Palau, etc., i a un que altre intel·lectual escadusser, el socialisme del qual és un mot a la moda i un cachet d'elegància intel·lectual

dernier cri. Els obrers autèntics permaneixen apartats de semblants agrupaments, els quals, de no comptar amb l'ajut i la protecció oficials dels organismes estatals o de la Generalitat, a hores d'ara ni tan sols arribarien a tenir una existència legal. I per a confirmar-ho, n'hi ha prou amb una dada que no ens pot passar inadvertida: el Partit socialista no compta a Catalunya amb cap òrgan de premsa. I la Unió Socialista arriba a fer viure un setmanari anèmic, nodrit amb tota mena de reconstituents i amb una vida fosca i desconeguda de tothom.

I mireu el que són les coses! Ara resulta que la Unió General de Treballadors adquireix per compra, pagant-ne milers de duros, una casa esplèndida, grandiosa, en el carrer Nou de Sant Francesc, com un altre dia els sindicats lliures adquiriren també una casa en un altre carrer cèntric de la ciutat. Ningú no negarà que la gent del Partit socialista disposa de diners i de mitjans econòmics abundants!

És trist, lectors, que el nostre obrerisme hagi d'anar sempre de mal-borràs i inflant organitzacions que no tenen res a veure amb la vida real de les classes treballadores. És trist que els nostres obrers autèntics no trobin mai un recer veritable defensor dels seus legítims interessos on soplujar-se i es deixin portar a la deriva per corrents incogneguts i que per a res no els arriben a interessar. O aquestes organitzacions artificioses que res no els diuen i per a res no els representen, o les urpes coaccionadores i violentes de la Confederació Nacional del Treball que porta a cap una tasca merament negativa, merament destructora, els resultats positius de la qual mai no han experimentat els treballadors.

¿Què hi farem si fins ara els catòlics no s'han decidit a fomentar l'autèntic sindicalisme, a base d'organitzacions professionals, com arreu del món floreixen i tenen vida autèntica? ¿No haurà arribat encara l'hora d'actuar en aquest terreny?

Crònica del moviment catòlic

Nova lluita contra la Religió i contra l'Església. — Les lluites dels soviets contra les festivitats de Nadal i de Pasqua van assenyalar una nova activitat antireligiosa en els dominis de la Rússia vermella.

Durant un bon període la lluita religiosa va passar a segon terme. El govern soviètic havia de combatre la desorganització de la política interior, havia de resoldre la crisi industrial, havia de vèncer la resistència dels pagesos que fugien de la terra. El moment no era pas oportú per a emprendre una nova campanya antireligiosa. Aquestes preocupacions han passat a segon terme. La premsa soviètica mostra un descontent general per l'estancament de les activitats antireligioses. El *Trud*, òrgan dels sindicats soviètics, manifesta una viva preocupació per l'estat en què es troba l'element obrer rus en relació amb l'Església i amb la Religió. La majoria d'obrers que treballen en les grans indústries russes provenen de les regions estepàries: encara porten "els prejudicis religiosos". El tant per cent dels homes sense Déu en els centres industrials és encara reduït. Per exemple: entre els 6.000 obrers de la indústria tèxtil de Trechgoraia solament 400 són socis de la Lliga dels "sense Déu". En els altres centres industrials la proporció és semblant. Els funcionaris de l'estat que tenen la missió de desplegar la propaganda antireligiosa, actuen poc. Solament quan vénen les grans festivitats religioses la propaganda es revifa. Aquest ensopiment ha estat la causa de què el comitè central del partit comunista rus hagi passat una seriosa reprimenda a la Lliga dels sense Déu. Fins i tot "El sense Déu" òrgan de la Lliga, ha rebut ordres de treballar segons les normes que han de promoure gran activitat en la propaganda.

Tota la premsa soviètica, en reprendre la campanya antireligiosa, observa que aquesta és "un dels mitjans més eficaços per a l'educació socialista de les diferents classes socials". La Lliga, després de rebuda la reprimenda, ha començat una nova etapa d'activitats. Ha organitzat sèries de conferències contra la Religió i contra l'Església a Moscou i grups de propagandistes s'han de desplaçar per tots els pobles de la Unió de Repúbliques soviètiques fent gran propaganda. Les grans esglésies de Rússia són transformades en museus. La gran Catedral de Sant Isaac, de Sant Petersburg, igual que la catedral de Kasank han estat transformades en museus. A la vegada hi ha el projecte de construir en aquesta mateixa ciutat un museu de la història de la Religió i un altre de la història de l'Ateisme. I aquests museus hauran de ser visitats pels obrers i pels infants de les escoles per tal que aprenguin quina cosa són l'una i l'altra.

El partit comunista i la Lliga de joventuts comunistes han rebut ordres d'activar la propaganda antireligiosa per tots els mitjans. La premsa comunista està preocupada perquè el percentatge dels sense Déu és encara petit a les files comunistes. Diu que és un símptoma desagradable el continuat sortir-se dels socis de la Lliga. Davant d'això aquesta

premsa recomana un canvi de mètodes en la propaganda antireligiosa; demana una coordinació entre la propaganda socialista i la propaganda irreligiosa.

La manera com s'emprenderà, a Rússia, la campanya antireligiosa no ho sabem; és, però, segur, que serà molt violenta i amb sistemes plens de crueltat.

La nostra missió en la lluita contra els homes sense Déu. — Adolf Ziegles acaba de publicar un llibre titulat "El moviment rus dels homes sense Déu". En aquest llibre interessantíssim assenyala que la nostra missió en front dels "sense Déu" ha de desplegar-se sota tres aspectes: 1. Combatre "els sense Déu" amb les mateixes armes per ells emprades. Les organitzacions que poden tenir èxit també han d'ésser per a nosaltres una arma de combat. Si ja tenim organitzacions, hem de procurar d'articular-les establint una unitat de front.

2. Hem de crear i ser personalitats. Tota la nostra cultura, de la qual també participen "els sense Déu", està basada en el valor personal. Cal fer ressortir el valor de l'individu en front del collectivisme de la massa. Hem de valorar la personalitat segons l'esperit de la cultura cristiano-occidental; no hem de ser ni individualistes ni egoistes; hem de ser persones amb pròpia responsabilitat, que tenim una solidaritat de pensament i d'amor al pròxim.

3. El complement d'aquesta missió ha de ser que ens asimilem els valors perennes de la Religió, que els estimem i els fem créixer, cosa que no fan "els sense Déu". *Siguem catòlics integrals.*

El Congrés catòlic de Polònia. — A Kepno, sota la presidència del Cardenal primat Hlond, s'acaba de celebrar el 12^è Congrés catòlic polac. Entre les conclusions adoptades cal fer notar les següents: Treball conjunt del rector i de l'Acció catòlica. Deure de tot catòlic de pertànyer a una associació catòlica i de prendre-hi part activa. Participació de tot catòlic en la seva diòcesi a la campanya contra la mala premsa. Col·laboració de la dona a l'Acció Catòlica. Grans manifestacions per part de les federacions d'obrers per haver publicat el Papa l'encíclica "Quadragesimo anno", la qual assegura als obrers noves reivindicacions per a la seva classe. Formació d'un front únic catòlic en front del bloc socialista-comunista. Demés es van tractar temes d'un màxim interès tals com "La parròquia en l'organització de l'Església"; "El pla d'organització de l'Acció catòlica" que té la missió de donar vida a les confraries i a les associacions de caràcter piadós.

El congrés dels catòlics alemanys. — La Setmana social de Lille ha estat un esdeveniment. Els catòlics dirigents de França han deixat sentir la seva veu exposant doctrines lluminoses sobre la crisi econòmica actual, el flagell més espantós que mai hagi assotat la humanitat. Els catòlics alemanys, reunits durant la primera setmana de setembre a Essen, la ciutat del ferro i del carbó, estudiaran els mitjans d'establir "el regne de Crist en la gran ciutat". Totes les grans federacions d'associacions catòliques

d'Alemanya celebraran allí la llur assemblea anyal: l'Associació de Terra Santa, la Solidaritat de Sant Francesc Xavier, la gran federació de mestres catòlics que compta uns 30.000 associats, la gran Lliga de dones catòliques, l'Associació de Sant Bonifaci per a subvenir el culte i la clerecia de la diàspora, l'Associació de mares de família, l'Associació dels catòlics alemanys a l'estranger, la "Volksve-

rein", gran assemblea de les federacions de joventut. El programa, entre la llista de moltes conferències, en porta una sobre la "Resurrecció del Crist a les ciutats populosas".

ACCIÓ POPULAR, que segueix amb un viu interès les activitats dels catòlics de tots els països. enviarà un delegat per participar a les tasques d'aquest gran congrés.

Patriòtiques

PER JAUME RAVENTÓS

El català expatriat no sap com distreure el pensament de la seva terra. Hi pensa de dia i la somnia de nits. Llegeix els diaris per si li expliquen alguna cosa del seu país, parla amb els compatriotes que poden saber més coses d'ell i per les bones notícies que sap s'alegra, com s'affligeix per les dolentes. El pobre està amb el cos a Amèrica o a on sigui; però amb l'esperit passa belles estones a Catalunya, al seu poble, a la seva casa pairal. Si allí ha deixat els pares o els germans, amb ells sosté converses mentals i fa viure llurs fesomies en la pròpia imaginació.

¡Ai, pobres humans que vivim expatriats en aquesta vall de llàgrimes! Com hi som aquí forasters! No trobem aquí res que ens ompli. Tenim un cor que vol amar i totes les amors de la terra se'ns fonen com un bolado. Tenim un esperit que vol volar i es troba amb les ales envescades. Tenim una frisança d'ésser feliços i no trobem enlloc, per molt que cerquem, aquelles coses que ens donin la felicitat, ni de bon tros. Som aquí, però no som d'aquí. I tot just si podem dir que som aquí, perquè avui hi som i demà ja no hi serem. Si, doncs, la terra no s'adiu als imperatius de la nostra naturalesa i en ella no més hi som de pas ¿qui gosarà dir que la terra és la seva pàtria?

I no és pas que Déu ens hagi fet bords de pàtria; que si Ell ha volgut ésser el nostre Pare ja tenim pàtria: la regió on es veu la glòria de Déu. "Pare nostre que estau en lo cel", ens va ensenyar de dir Jesucrist, i aquestes paraules ens diuen on és la nostra pàtria, on és la nostra casa pairal, on és la nostra herència: és al cel.

Si amb el cos estem aquí, amb l'esperit hem de volar al cel. Si som bons patriotes, el patriotisme ens obliga a pensar en el cel, a parlar del cel, a desitjar el cel i, mentrestant que no hi podem anar, a mirar de saber coses del cel.

Al cel sempre ha estat festa major; però per als homes aquesta festa major va començar el dia que hi va entrar el primer dels homes, el germà gran de la família humana, Jesucrist Fill de Déu, que hi va entrar el dia gloriós de la seva Ascensió amb la seva carn i amb els seus ossos i amb la seva ànima. Aquesta notícia per als homes és una gran notícia que ens ha de produir la més gran expectació, perquè és el cas que no hi va entrar sol sinó acompanyat d'un nombre incomptable d'ànimes humanes que estaven allunyades del cel i van triomfar amb Jesucrist. Ell va conquerir el cel per als homes; per Ell sol no calia conquesta, que aquelles regions

li pertanyen per dret propi com a Fill de Déu. També els homes hi seran amb carn i ossos després del dia de la resurrecció de tota carn, dia que han desitjat i esperat amb Job tots els qui han cregut i estimat el Redemptor.

La festassa d'aquell dia no va ésser cosa transitòria perquè, obertes les portes del cel, cada dia entren allí noves ànimes i per elles es renoven els aplaudiments, les cantúries i les manifestacions. Però la festa va arribar a un punt àlgid i solemni el dia que hi va entrar una altra persona amb carn i ossos: la humil Verge Maria, mare de Jesucrist. Fou el primer cos humà que va creuar aquelles altes esferes redimida pels mèrits de Jesucrist. Ara sí que podem veure que això va de debò. Ja no es tracta de Jesucrist, rei del cel per dret propi; es tracta de Maria, immaculada perquè havia d'ésser la mare de Jesucrist, tota plena de gràcia, ressuscitada prematurament per privilegi atorgat per Jesucrist. Aquell dia devia semblar que el cel s'enfonsava d'alegria i jubilació, davant d'aquell fet mai vist. Maria portada al cel en cos i ànima! Maria rebuda a les portes del cel en els braços del seu fill Jesucrist Home-Déu! Maria exalçada per decret de la Santíssima Trinitat sobre totes les ànimes humanes allí glorificades i sobre els nou cors dels àngels, constituïda reina de les regions celestials i portada al soli que tenia preparat prop de la Santíssima Trinitat com a filla del Pare, mare del Fill i esposa de l'Esperit Sant! I com que abans, prop de la creu, havia estat investida de la funció de mare dels homes, bé podem cantar alleluia de veure tan enlairada i glorificada la nostra mare que en el lloc elevadíssim que ocupa no ha pas perdut aquell mirar seu tan misericordiós.

Heu's aquí els fets sensacionals esdevinguts a la nostra pàtria, fets que ens han d'omplir de santa alegria i ens han de consolar de les tristeses que ens assalten en aquesta vall de llàgrimes.

Farina lacteada **NESTLÉ** és una llet farinàcea composta de biscuit de blat candial maltejat, llet condensada ensucrada i un extracte concentrat molt ric en vitamines.

L'any antilitúrgic

PER R. RUCABADO

"El treballar a les festes és no solament pecat, sinó que condueix a perdre i a fer perdre la Religió". Aquesta sentència del Ven. P. Claret (1) la veiem tant més justa en quant hem considerat sempre que el perdre's la religió de les masses obres, aquest dolorós fenomen modern, ha estat el fruit de la profanació de les festes, mal inveterat de la indústria mecànica, del qual ja es planyia el nostre gran apòstol i missioner en escriure el seu famós "Catecisme Explicat" l'any 1848. I qui es recorda del Catecisme, ni explicat ni compendiat, en aquesta època nostra, en la qual, com jo he dit tantes vegades, la sociologia ha fet perdre la moral, i de tanta "ciència social" com ens nodreix i ens fa d'atmosfera, les relacions socials i les relacions de l'home amb Déu, que són la matèria pròpia de la moral i de la religió, van devenint fosques i perdudes! La "ciència social" que en certa manera ha suplantat en la gent de dreta les nocions clares, transparents i precises de la Doctrina de l'Evangeli, devé — en la pràctica es veu — insuficient baluard per a la defensa de l'ordre social cristià, perquè no dona prou força moral ni prou energia intel·lectual per a resistir les escomeses dels sectaris. A la vista són els resultats i mireu com ha estat de facilísim als anarquistes i esquerrans, amb el truc de discutir un reglament de treball, aconseguir una derrota tan enorme de l'esperit religiós, derrota de la fe i de la doctrina, com l'establiment del calendari laic a la indústria tèxtil, fent vinclar a la iniciativa anticristiana, no solament els patrons indiferents, neutres, liberals o catòlico-liberals, sinó moltíssims patrons catòlics amb pretensions, fins i tot persones d'especial devoció i acreditat zel propagandista i litúrgic, els quals no han trobat força en llurs consciències i en llurs sentiments per a resistir i rebellar-se a ultrança contra la imposició dels sindicats de fer desaparèixer unes festes religioses estimadíssimes a més d'obligatòries, arriscant la responsabilitat de perdre i de fer perdre la religió al poble, com el Pare Claret, missioner de Catalunya, deixà anunciat.

Ni doctrina robusta, ni fe vivificada, ni sentiment ardent, no han assistit als patrons catòlics per a vèncer el parany sociològic de les "festes intersemanals" o de les "festes tradicionals", aquestes paraules malintencionades del tecnicisme sindical, que rebaixen la qualitat de les festes sacratíssimes i preceptuades sota greu pena de pecat per la Santa Mare l'Església.

¿Per què al diumenge s'afegiren altres festes per als cristians? demana el Catecisme Romà de Sant Pius V (part III, cap. 4-19) i això contesta: "Des del principi de l'Església, i després en els segles consecutius establiren els Apòstols i els nostres Sants Pares altres dies festius per a celebrar piadosament i santament la memòria dels beneficis de Déu. Entre ells són molt solemnes els dies que foren dedicats al culte sagrat en honor dels misteris de la nos-

tra Redempció; en segon lloc els que estan dedicats a nostra Mare la Santíssima Verge; i per últim els que ho estan als Apòstols, Màrtirs i altres benaventurats que estan regnant amb Jesucrist; amb el triomf dels quals se celebra la bondat i l'omnipotència de Déu, se'ls donen els honors deguts i s'excita el poble fidel a imitar-los".

Passem, doncs, una pietosa ullada a les festes suprimides en el calendari tèxtil, adoptat per acord del Jurat Mixt patronal-obrer a moltes ciutats i poblacions industrials de Catalunya, segons la legislació recent que atorga a aquests Jurats Mixtos autoritat tan gran com la de l'Església Catòlica en quant poden crear festes i més gran que ella en quant poden suprimir-les. "*Considerando que los organismos mixtos profesionales tienen competencia para determinar los días festivos en la profesión a que extienden su jurisdicción...*" deia el Director General del Treball el 10 de maig al Governador Civil de Barcelona, i aquest traslladava al President del Foment, i un portantveu patronal ho copiava sense una ratlla ni un mot de protesta ni un condolgut comentari. Si l'*homo aeconomicus* no es commou quan li treuen les festes, ¿es commourà el seu fill natural, la unitat sociològica, l'entitat estadística anomenada *obrer*? Aquí teniu la llista, el dolorós inventari de les festivitats de precepte de l'Església, suprimides d'un cop a les fàbriques i a les poblacions que viuen de les fàbriques, per la jurisdicció inesperada, en matèria de festivitats de la Religió Catòlica, que són potestat pròpia de l'Església Universal, per damunt i en contra de la qual inflen llur minúscula invisible sobirania els sis patrons, els sis anarquistes i el funcionari oficialment ateu, que seuen al volt d'aquesta taula improvisada i mixtificada, de mixtura social heterogènia i absurda, que en diuen "Jurado Mixto de la industria textil" proclamat pel Ministeri del Treball de la República tribunal suprem *inapel·lable* per fer i desfer i treure i posar festes, manipular, tallar i cosir, vendre i regatejar, triar i remenar festes, creences i consciències.

Epifania del Senyor (6 de gener). — "És la gran festa de l'aparició de Déu als homes que venia a redimir. Una triple manifestació de la Divinitat en el món se celebra avui: quan Jesús es mostrà als Magus d'Orient, primícies de la gentilitat; la revelació de tota la Trinitat del cel en el Baptisme de Crist, i el poder diví fet visible en el primer miracle de les bodes de Canà" (Eucologi). Festa popular, on la tradició inspira el sant costum de presentar als infants obsequis en memòria dels Sants Magus o Reis d'Orient que dugueren al Crist el triple donatiu simbòlic. Reis... nom fatal a l'actual austeritat republicana, per bé que hom mostraria als cultivats laïcistes la pintura de les Catacombes romanes on els Magus duen la gorra frígia del Llevant mediterrani...

Els revolucionaris, amb el cor posat a la Meca socialista, al Moscú que llença i abandona a milions els infants, que els separa de llurs famílies o que família no els dona sinó l'asil comunista, o que fa d'ells petits esclaus incultes, fent de l'escola la porteria de la fàbrica on seran junyits a la marxa forçada del pla quinquennal, aquests revolucionaris d'aquí, de sang anarquista on la tendresa i la pietat és feblesa inútil i aburgesada, aquests revolu-

(1) *Catecismo Explicado* 22.ª edició. Pàgs. 264 i 265.

ris que tingueren pressa, el 14 d'abril, d'escriure amb mangre a un carrer cèntric del mig de Sabadell, el nom detonant i mortífer de Mateu Morral, del pedagog àcrata, braç executor del Pestalozzi negre, del mestre Ferrer Guardia, encarnació d'un ideal d'una Escola Moderna expressament oberta per dreçar els infants a les folles sagnants de l'acció anarquista, aquests revolucionaris institueixen, per a supplantar la Diada dels Sants Reis, una *Fiesta de la Infancia* que se celebrarà el primer dilluns de gener, i en la qual hauran de tenir forçosament les fàbriques tancades, adherint-se al negre disseny de la suplantació anticristiana, els patrons catòlics que s'han avingut a tenir les fàbriques obertes el dia de l'Adoració dels Reis. I així, per cooperació dels patrons catòlics injustament vinculats a un injust i abusiu i anticatòlic acord, tots els infants adoraran el Laïcisme, el nou rei distribuïdor de joguines, bo i esperant el dia que els Soviets els les tornin a pendre, com ha passat a Rússia, on l'Estat, Únic Patró, Pedagóg i Pare ha privat les joguines als infants, o almenys els ha privat de jugar a nines, perquè jugar a nines "fa burgès i fa capitalista".

Sant Josep (19 març). — "El meu amo es diu Josep, i va a missa, i ens fa treballar per Sant Josep!", em deia un amic meu que és obrer d'una fàbrica tèxtil a un suburbi de Barcelona, on se celebra també un pacte entre el patró i els sindicalistes de la F. A. I., suposats "representants obrers", un d'aquests pactes criminals i pecaminosos que els patrons signen amb individus que els consta que molts no són obrers, i que són tots, això sí, enemics ferotges del Catolicisme, i que usurpen amb violència i escàndol la representació de tots els obrers, constant com els consta que moltíssims obrers no volen ni accepten aquells "representants".

"En el culte de Sant Josep — diu l'Eucologi, en aquesta diada solemníssima que la major part de poblacions industrials de Catalunya ja no celebraran — podem veure-hi una d'aquelles devocions admirablement apropiades a les espirituals necessitats particulars dels nostres temps". És el Sant de la família, el president i exemple de la vida familiar, l'exemplar de l'obrer cristià i del patró a la vegada, perquè és baró de treball i autoritat, protector provident de les Persones Divines, Jesús i Maria. Apòstol de la bona mort, flor honesta de la humilitat i del silenci, cedre i palmera de senzill rectitud i ferma dretura, "Sant Josep — segueix l'Eucologi — complí una missió més gran encara que la del patriarca Moisès. És el Patriarca de la nova família humana, coronat pels segles dels segles amb una diadema que brilla entre els resplendors dels Sants, puix que la fidelitat i la misericòrdia, que són atributs divins, foren la norma de la seva vida".

Dijous i Divendres Sants. — Sense ésser pròpiament de precepte segons la llei eclesiàstica catòlica, la tradició i la pietat són tan vives i tan profundes, tan unànimes, que a tots els països, àdhuc protestants, és vacança obligada almenys un dels dos dies, i els anglesos tenen el *God Friday* (Divendres de Déu) en memòria de la Mort de Crist. Però la guerra contra els dos mitjos dies de respecte que se celebraven i se celebren encara a la major part de les fàbriques de Barcelona i al comerç a l'engròs, mentre *Nostre Senyor és al Monument*, és una guerra que ve de lluny, i en la qual

han pres part molt activa molts patrons del Ram de l'Aigua, bona part d'ells catòlics, a pretext de l'encesa de calderes, no mirant que els sindicalistes no es preocupen pas per suspendre el treball de sobte, per declarar vagues i més vagues, de veure si les calderes són enceses de poc. I no cal dir que no miren ni pensen en aquelles calderes que no s'apagaran mai...

És pecat vell de molts patrons profanar aquests dies de quietud i de reverència, dies que el seu nom ja es porta la corona de la veneració: *Dies Sants...* La mort de Crist ja fa temps que no es venerava a certes fàbriques, però ara el sacrilegi es consolida, i es fa sòlid també l'absurd i la contradicció. Aquell de qui el calendari ateista de les fàbriques tèxtils consentirà, per última concessió laica, celebrar-ne el Naixement sota l'efemèride dissimulada *25 de desembre*, ¿no podrem rememorar piament la Seva mort? ¿No podrem fer memòria en silenci i quietud de la Seva mort en creu, mort en dessagnat sacrifici, ofert per salvació de tots els homes? Si tan alt és Aquell, i tan fort i potent, que tots els odís, ires persecutòries, fòbies i ràbies ímpies s'aturen i callen davant d'aquell *25 de desembre* misteriós, si tan bo i tan excel·lent que vosaltres mateixos, oh sectaris i gent perseguidora!, forts no sou per esborrar-ne el Nadal, i la seva alegria, ¿per què negar permís per contemplar la Seva mort? Oh, laïcistes perversos, oh patrons judes i traïdors! L'any cristià que entre uns i altres heu trencat i amagueu a la gent popular, als obrers i la mainada, l'any cristià, que és fer companyia a Crist en sa vida i misteris, us confondrà a tots en visitar, per Nadal, el pobre infant Jesús, a qui heu robat i despul·lat totes les festes i totes les glòries de l'anyada.

(Seguirà)

UNA ALTRA SENTÈNCIA DEL VEN. CLARET. — Per si algú trobés forta alguna expressió meua, que mediti aquestes paraules del *Catecisme Explicat*:

"Déu no beneeix, sinó que maleeix, els qui treballen en dia de festa; aquests són uns lladres que roben a Déu ço que és seu, això és, el diumenge, *Dies Domini*, dia del Senyor [i per extensió les festes de precepte, que són altres dies del Senyor, introduïdes amb potestat, per l'Església del Senyor]. Sí, ells ho roben, treballant per a si mateixos, però sapiguen d'una vegada que les seves labors seran els seus dolors i desgràcies temporals i eternes; seran més pobres, seran més miserables en aquest món i en l'altre". (*Catecismo Explicado*. 22 ed., pàgina 266). Encara més. "Què treuran els fabricants de fer treballar en els dies de festa, si després vénen calmes que no es despatxa res, o un incendi que els crema la fàbrica, o una fallida que els ho fa perdre tot?"

Per Sant Ramon de Penyafort

PER LES ESTAMPES

S'ha rebut un grup de donatius, amb una expressiva lletra: de tot això donarem compte en el número vinent, si Déu vol. Mentrestant, consti la gratitud, i Sant Ramon beneeixi les ànimes generoses.

El bolxevisme en acció

PER J. CIVERA I SORMANI

IV

L'ateisme forma part integrant del materialisme marxista, i, per tant, no hem d'estranyar que el bolxevisme es declari enemic de Déu. La religió, diuen, és l'opi del poble, i no té altra finalitat que oprimir els obrers.

L'esperit els fa nosa. Combatent l'existència de Déu, perquè els convé que Déu no existeixi. Stepanoff, en la seva obra "Problemes i mètodes de la propaganda antirreligiosa", diu que "cal entaular el combat decisiu contra el sacerdot, anomeni's pastor, rabí, patriarca, o papa. Aquesta lluita ha de revestir el caràcter d'un combat contra Déu, sota el nom de Jehovà, Jesucrist, Buda o Alà". Aquesta afirmació és completament falsa. Els qui avui esclavitzen el poble rus no van contra Buda, ni contra Mahoma, sinó contra Jesucrist. Les seves campanyes antireligioses tenen per objecte fer desaparèixer d'aquelles terres fins els darrers vestigis de la civilització cristiana.

L'esposa de Lenin, ha escrit aquestes paraules: "Els interessos de classe del proletariat s'oposen diametralment als interessos cristians". No és cert que sigui incompatible el cristianisme amb els interessos dels obrers. És el comunisme el que és incompatible amb la concepció cristiana de la vida. El comunisme és una força dissolvent i la religió és ordre i equilibri. Els catòlics mai no podem acceptar les doctrines comunistes, perquè són una negació de la vida espiritual de l'home. Els comunistes no creuen sinó en la matèria i pretenen donar a la societat una estructura que està en contradicció amb els principis bàsics del cristianisme.

El més irritant és que el Govern soviètic proclama la llibertat de religió. En l'article segon de la Constitució soviètica es fa constar que seran respectades totes les religions, i en canvi en totes les obres que s'han escrit sobre Rússia, es fa remarcar l'anticristianisme dels bolxevics. S'han publicat en anglès algunes obres força interessants, demostrant l'odi que els comunistes professen al cristianisme. Vegeu l'obra del capità Francis Mac Cullagh, "The Bolshevik persecution of Christianity". És també interessant l'obra escrita en francès "Dieu chez les Soviets".

El dia 23 de gener de 1918, es va promulgar una llei, la qual conté totes les disposicions relatives a l'exercici de la religió. Aquesta llei estableix la llibertat de cultes. El legislador garanteix a tots els ciutadans el dret de professar una religió determinada, però el Govern soviètic mai no ha volgut reconèixer aquest dret. El Govern s'incauta dels béns dels religiosos i prohibeix que la religió sigui ensenyada a les escoles.

Els bolxevics aprofiten qualsevol pretext per iniciar una persecució brutal i inhumana contra els religiosos i contra els cristians. La Constitució autoritza la llibertat de cultes, però ells deporten els sacerdots, profanen els monestirs i clausuren els

temples. Per aconseguir que siguin odiats els qui han consagrat la seva vida a Déu, diuen al poble que el règim caigut es valia de la religió per esclavitzar les multituds. Hom fixa cartells a les portes dels temples que diuen: "Els sacerdots enganyen el poble".

La clerecia no pot exercir cap dret polític, ni lliurar-se a cap mena de treball per a satisfer les necessitats de la vida. L'article 65 de la Constitució soviètica, equipara els sacerdots als boigs i als condemnats per robatori o delictes infamants. Ni aquests ni aquells poden ésser electors ni elegibles. L'ex-ministre Kokovtsoff, diu que l'any 1918 hi hagué a Rússia epidèmia. Les autoritats locals van obligar els ciutadans a inhumar els cadàvers. Els vells estaven exceptuats d'aquest servei, però els sacerdots vellets, sota la vigilància dels soldats rojos, van haver de conduir els morts al cementiri.

En separar l'Església de l'Estat, els temples van estar a disposició dels soviets locals. Aquests poden convertir un temple en un cinema o en una sala de ball. L'any 1923 foren clausurats 722 convents i alguns centenars d'esglésies.

En el primer període els soldats de l'exèrcit roig, es dedicaven a saquejar els convents i els monestirs, cometent els sacrilegis més horribles. L'any 1919 els dits soldats van fer irrupció al monestir de Sviatoyork. Després de saquejar les cel·les, van assaltar l'església, obligant els religiosos a dansar davant els altars. El saqueig va durar dos dies. A Tambov fou transformat un dels temples en sala d'espectacles. Amb els ornaments sagrats van fer mantes per als cavalls.

En aquella època el Poder soviètic va ordenar la destrucció dels sepulcres on reposaven les despulles dels patriarques. Els soldats de l'exèrcit roig van recórrer les esglésies rurals i els monestirs, per destruir tot allò que pogués recordar les virtuts dels homes més exemplars.

En el segon període el Govern soviètic va donar estat legal als saqueigs i a les profanacions dels santuaris. L'any 1921, hi hagué a Rússia molta de fam. Especialment els infants morien depauperats. Hom recordava els flagells dels segles XIII i XIV. El govern mai no ha volgut publicar una estadística dels estralls que va produir la fam. Els més optimistes calculen que van morir més de dotze milions de russos. Era tanta la fam que es van registrar alguns casos de canibalisme.

La premsa oficial va emprendre una campanya a favor de la confiscació dels objectes sagrats destinats al culte. El 23 de febrer de l'any 1922 va aparèixer un decret declarant obligatori el lliurament dels dits objectes. El Govern soviètic amb aquesta disposició, no solament va aconseguir despoblar les esglésies i els monestirs, sinó ordenar la deportació de milers de sacerdots. En aquella època foren assassinats molts religiosos.

Un sacerdot catòlic de Varsòvia ha publicat un llibre interessantíssim, en el qual explica com foren

saquejats els temples. Haurien de llegir aquest llibre els qui encara creuen que en aquell país hi ha llibertat de cultes.

El dia 22 de gener fou lliurada a la joventut comunista la catedral de Tiflis. El temple es va transformar en un club. Les autoritats locals del govern de Trela, van acordar la destrucció de l'església de Zmicoka. Amb els materials d'aquest temple fou construïda una Casa del poble.

El dia 14 de març foren destruïts els campanars de l'església de Podtchensk, per a convertir-la en un teatre. A la Catedral de Moscú, es va celebrar un ball, acabant la festa amb la representació d'un vodevil. En el *buffet* hi havia un rètol que deia: "servim vi de dir missa".

¿És aquesta la civilització que voldrien portar-nos els qui propaguen a la nostra terra les doctrines comunistes?

En pro dels obrers

~ 538 quilos

És ben sabut que bona part dels carrers de l'Eixample de Barcelona estan convertits en molls de càrrega pels magatzemistes que en ells operen. D'això no se'n queixa ningú. Tothom se'n fa càrrec.

Però de ço que alguns protesten és de què els fardells, que es fan en els magatzems per a transportar els gèneres, no siguin més adients a les forces dels obrers (*bastaxos*) que han de manejar-los.

Algunes vegades hom ha sentit queixes d'aquests obrers perquè els pesos assolien, i àdhuc traspasaven, els 300 quilos.

L'altre dia, però, ens adonàrem que un fardell que els bastaxos empenyien per tal de carregar-lo en un gros camió, no solament passava dels 300 quilos, sinó dels 500. Clarament ho denunciava la nota que marca el seu pes. Deia: 538 quilos.

L'esforç d'aquells bons obrers per a carregar-lo fou quelcom d'esgarriós.

Sort que durà pocs segons!

No creïem que els obrers que es dediquen a tan feixuga tasca envelleixin gaire, ni que arribin sense tara a la vellesa, si és que hi arriben.

Fou un modest sociòleg català, antic company nostre, de qui altres voltes hem fet memòria, qui emprengué, ja fa anys, una campanya per tal que prohibissin aquests abusos; campanya que tingué ressò internacional, per tractar-se d'un general abús i d'una bona proposta.

En el camp de les realitats, els seus efectes a Espanya són ben migrats, si és que cap en queda.

Comprenem, de primer antuvi, que a major embalum de fardell, menys despesa i menys temps a endegar-lo; però hom veuria amb gust la prova del maneig d'un total x, per mitjà de 10 fardells, o de 20, subdividint-los, o sigui: fent-ne de cadascun, dos.

Fos quin fos el resultat, no hi ha dubte que els fardells de 538 quilos constitueixen una enormitat, a menys que el seu maneig no es faci a base de màquines.

És cosa d'admirar la destresa i l'esforç dels *bastaxos* en el maneig d'aquells grans pesos, i com fan servir de palanques formidables els cossos llurs.

Tots els seus membres semblen fets i disposats per a tal feina. Però ara que la mecànica pot ben dir-se que ha suprimit l'esforç personal de l'home, fa també pena la contemplació d'aquest espectacle, tan comú en les nostres grans vies comercials.

538 quilos són massa quilos per a un sol fardell.

Amos i obrers haurien de posar-se d'acord sobre el pes aproximat dels fardells, perquè poguessin manejar-se amb relativa facilitat i sense perill de cap mena.

Han passat els temps en què, per desgràcia, els obrers no tenien veu ni vot en els problemes del treball i en els quals, foragitat l'esperit cristià de la vida d'ell pel liberalisme econòmic, la salut i la vida de l'obrer no es tenien quasi per a res en compte en els afers de la producció.

Temps afrosos aquells en què, per exemple, en construir-se el túnel de Montclar, que donà pas al Canal d'Urgell, a mitjans del passat segle, es comptaren a centenars els obrers que en foren víctimes. Hom ha sentit dir, com a descàrrec de tal hecatombe, que la major part dels morts eren presidaris. Com si els presidaris no fossin homes! Com si els presidaris no fossin fills de Déu i germans nostres!

FASCICLES D'ACCIÓ POPULAR

- 1.—Manifest-Programa als Catòlics de Catalunya . . . 0,25 cts.
- 2.—Problemes escolars de França 0,25 »
- 3.—Estatuts. Manifest-Programa. Conclusions de la Primera Assemblea 0,50 »
- 4.—M. Vilatimó, prev.—Les organitzacions catòliques en els països estrangers. . . 0,50 »
- 5.—L'acció parroquial i els obrers. 0,25 »

En venda al domicili d'ACCIÓ
POPULAR: Portaferriassa, 13, bis.
Barcelona.

Carnet setmanal

L'ensenyança a Catalunya i l'Estatut. — Si l'Esquerra catalana no hagués tingut cap més fracàs durant la seva curta i trista vida política, amb el fracàs de l'aprovació de l'article de l'Estatut referent a l'ensenyança, ja en tindria prou per a restar catalogada entre els partits caiguts dins de la nostra terra.

Perquè ¿què es concedeix a la Generalitat mitjançant aquell dissortat article? Examinem-ho fredament:

Primer: llibertat per a crear escoles catalanes i fundar institucions de cultura catalana. ¿I qui ens havia privat mai d'aquesta facultat? Aquí teniu l'obra formidable de l'antiga Mancomunitat, amb la seva Universitat Industrial, la seva Escola de Bibliotecàries, Escola professional del treball, Escola d'Administració Pública, i tantes i tantes, totes elles fundades per la Mancomunitat i totes elles ben catalanes. Si en lloc d'una Universitat Industrial en Prat de la Riba hagués volgut fundar una Universitat literària, qui li ho hauria impedit? I no diguem res de les institucions de cultura, car l'Institut d'Estudis Catalans, el Servei d'Investigacions Arqueològiques, etc., són suficients per a veure com aquella disposició legal no ens concedeix res que no tinguéssim fins ara. ¿I per aquesta concessió necessitàvem la batalla de l'Estatut?

Segon: llibertat per a donar autonomia a la nostra Universitat (no per a fer-la catalana, entenguï's bé). Quan així ho demani la Generalitat, el Govern crearà un Patronat que faci possible la dita autonomia. Doncs bé; tot depèn, en definitiva, del Govern que hagi d'accedir a aquesta petició de la Generalitat. ¿I si és un Govern Lerroux, per exemple, contrari a les aspiracions de Catalunya? ¿I si és un Govern que vegi malament les nostres coses, car els casos es toquen allà dalt un amb altre respecte als afers de Catalunya? ¿Quina amplària tindrà aquella concessió?

Ara la Universitat de Barcelona està catalanitzada. Les classes hi són donades en català gairebé totes. I d'ara endavant això no serà possible, car caldrà primer el placet del Govern. De manera que, en lloc d'avançar, en aquest punt tant interessant, fem una reculada enorme, de conseqüències impossibles de preveure. És el mateix cas de la República catalana. També, com aquella, la Universitat catalana que havia intervingut la Generalitat, desapareix i torna netament a l'Estat fins i tant que aquest, mitjançant el seu Govern, vulgui. ¿I és per arribar aquí que hem discutit l'Estatut?

Tercer: Es dona a la Generalitat la facultat de dirigir museus i biblioteques, excepte l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Museus i Biblioteques (apart la Biblioteca de Catalunya, ja de la Generalitat) gairebé no en té aquí l'Estat, car és de suposar que la mateixa Biblioteca universitària es voldrà fer passar com un additament de la Universitat. L'única cosa de veritable i positiu valor de l'Estat en aquest punt és l'Arxiu de la Corona d'Aragó. I aquest, com una irrisió i una burla sagnant, ens és negat per l'Estatut, pel mateix Estatut de Catalunya! ¿Pot donar-se un cas més vergonyós? ¿No constitueix un arrabassament a Catalunya aquest de donar a l'Estat l'Arxiu de tota la seva història i de les seves gestes? ¿Quina cosa més adient que aquesta per a traspasar a la Generalitat de Catalunya?

I heu's ací tot l'article sisè. Com el referent a la llengua, més ens hauríem estimat que mai no hagués vingut. A canvi de limitacions, dilacions, expedients governatius, ens són imposades un conjunt de limitacions que mai no ens deixaran respirar en el món de la cultura i de l'ensenyament català, ço que tant val com dir que no farem mai res definitiu en aquest punt essencial per a nosaltres com per a tots els pobles del món.

Els rabassaires i el principi d'autoritat. — Erraria de mig a mig qui considerés aquest conflicte dels rabassaires com un conflicte social. No ho és, ja que la majoria dels rabassaires són gent que viuen bé, alguns cullen moltes càrregues de vi, entre altres molts fruits, i porten una vida que molts propietaris tal vegada no poden portar. No és conflicte social. És, més aviat, conflicte de disputa de la propietat dels fruits de la terra, conflicte que ve de lluny, segons pactes consuetudinaris establerts entre ells i els propietaris de les finques.

Si les diferències existeixen, doncs, no tenen la urgència dels problemes socials ni cap altra característica més que les d'un conflicte jurídic, l'arranjament del qual s'ha de fer segons el dret i segons normes jurídiques.

Nosaltres no entrem, doncs, en el fons de la qüestió. Però sí que ens demanem: ¿si aquest conflicte calia portar-lo pels camins del dret, com és que s'ha encarrilat per les vies de la violència i de l'atac sistemàtic als drets dels altres, sobretot al dret de propietat? Quina necessitat hi havia d'això?

La República va dictar unes normes amb dos decrets del Ministre de Justícia senyor de los Ríos. A base d'aquests Decrets han actuat els tribunals i han dictat unes sentències. Però quan aquestes han vingut, el conflicte s'ha agreujat encara més i les sentències han restat en la categoria de papers mullats.

¿A què obeeix tot això sinó a una campanya d'agitació política, al fons de la qual segurament trobaríem un dalser de vots i de representació parla-

Abans de fer les vostres **INVERSIONS EN VALORS** consulteu les seves garanties, característiques i perspectives

L. GOMIS
Corredor de Canvi i Borsa

Fontanella, 15 - Barcelona

SERVEI GRATUIT D'INFORMACIO SOBRE TOTA CLASSE DE VALORS

mentària per part de certs dirigents de l'Esquerra catalana? No hi havia res que aconsellés passivitat a les autoritats quan els rabassaires sostreien el fruit dels propietaris; i menys encara no hi havia cap motiu perquè les sentències dels jutges fossin tractades com un paper mullat i sense cap eficàcia. ¿On resta la força moral de l'autoritat judicial si no és emparada per les autoritats governatives, que disposen de la força armada?

Les indecisions i febleses del representant del Govern a Barcelona, qui des del primer moment va deixar propagar l'incendi, ens han portat on avui en trobem.

Fa un any, havent-hi de governador a Barcelona el Sr. Anguera de Sojo, es començà de propagar la campanya demagògica, però fou tallada a temps per aquell home que tenia un concepte clar de la seva missió d'autoritat, sempre al servei del dret, però de ningú més. I ara, passat un any, en el qual les passions podien trobar un sedant, el conflicte sura novament per l'única raó de l'ajut dels elements esmentats i per la inacció d'un governador que ho esguarda passivament, segons demostren els fets.

El dret, resta oblidat; l'autoritat, indecisa i feble; les solucions, perdudes. És l'eterna conseqüència de no obrar a temps. Per alguna raó el senyor Anguera de Sojo es va trobar en front de la demagògia de certs elements de la Generalitat i per alguna raó el senyor Moles es troba d'acord amb aquells mateixos elements. Aquest sol fet pot omplir de llum tot el desenrotllament del problema i pot ajudar a trobar claríssimament la causa de la situació actual, ben trista per a tots, però més trista pel principi d'autoritat i per les autoritats mateixes. Amb un ambient així demagògic i que en perd de terreny la causa de Catalunya! ¿Qui pot tenir gaire confiança en unes autoritats febles, parcials i poc respectuoses amb el dret, com tots podem veure palesament?

El nudisme. — No anem a parlar d'aquesta calamitat que, en els darrers temps, ha caigut damunt del món civilitzat. És obra d'uns quants esperits contorbats i no li concedim major importància que la d'una vessania qualsevol.

Però és que hi ha un altre nudisme, professat sense doctrina i sense escola, que ens espanta més que el primer: el nudisme pràctic i irreflexiu de les nostres platges i de les colònies de vora la mar. Aneu a certs indrets no gaire llunyans de Barcelona i aneu, sobretot, a les nostres platges, i veureu com el nudisme hi triomfa pràcticament. Els homes i les dones, posats de cara al sol, torrant la seva pell perquè així ho mana la moda i així creuen que fan salut, ofereixen un exemple de poble salvatge, que fa girar enrera la cara als esperits que serveixen, gràcies a Déu, encara, la virtut de la pudícia.

El vestit de bany, reduït a la mínima expressió, és obligatori en aquests llocs. I així desvestits, homes i dones, joves i donzelles, passen la major part de les hores del dia, mengen i cuinen, es visiten i fins dansen. En canvi, si els classificàveu entre els nudistes, ho refusarien indignats. Però ¿pràcticament, no són nudistes? I aquest flagell augmenta cada any, en proporcions inversemblants, durant l'època estiuenca, fins al punt que les persones ho-

nestes no saben ja on dirigir la mirada ni els seus passos per a trobar un lloc de repòs i de vacances.

Aquesta és la pitjor malura de la nostra societat. És un fenomen de decadència i de manca de sentit de vergonya, que ens esgarrifa i ens fa por. Mentre la moralitat es conservi en el si del nostre poble, tindrem reserves cristianes per a resistir els contratemps. Però quan aquest sentit ètic ens manqui, serà inútil tot, car la nostra societat es trobarà embafada per la matèria i la matèria és destructora per naturalesa, puix que porta en si el germen de tota mort i destrucció.

La campanya antituberculosa. — La pesta blanca fa estralls entre els nostres conciudadans. Es diu que a Espanya moren més de trenta mil tísics cada any. I també s'afirma que en la ciutat de Barcelona s'estatgen continuadament uns vint mil afectats per aquest terrible flagell.

Fa anys que hauríem hagut de treballar en aquest punt. És veritat que es varen constituir, també fa anys, unes Junes Provincials i un Patronat per a lluitar contra la tuberculosi. Però, amb escassos mitjans, poc pogueren fer les dignes persones posades al davant dels organismes citats.

Ha estat una sola entitat — benemèrita en tants conceptes! — la que ha lluitat amb mitjans segurs i amb constància contra aquest flagell: la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, que ha tingut cura del Sanatori antituberculós de la Mare de Déu de Montserrat i de la Colònia de Torrebonica, capaç per a cent deu malalts.

Però mancava quelcom més, encara. I això era un mitjà científic, popular i ben preparat per aquesta lluita formidable. I aquest mitjà ha estat un fet de pocs dies ençà. Ens referim a l'Institut Antituberculós, inaugurat al Passeig de Sant Joan, número 20, per aquella Caixa i construït amb cabals d'ella, reforçats per importants donatius particulars.

D'ara endavant, aquest Institut serà l'entitat més poderosa, més forta i més ben dotada d'Espanya per a treballar contra la tuberculosi. Treball en un triple terreny: científic, popular i de dispensari, mitjançant els seus bells Dispensaris Blancs, que aviat esdevindran populars a Barcelona i a Catalunya sencera.

Amb tot l'utilatge científic necessari, aparells, biblioteques, sales de curació, d'observació, d'estudi, aquest Institut és modèlic en tot i res no hi ha estat planyut en la seva constitució, les despeses de la qual (sense comptar l'edifici, és clar) es pressupostaren en quatre-centes mil pessetes.

Quin bé que està destinat a fer aquest Institut! Nosaltres ens hem de felicitar d'aquesta obra, que honora Catalunya sencera, i hem de felicitar la potent i seriosa entitat que ha sabut portar-la a terme amb aquella esplendidesa i gust amb què sap fer totes les coses la Caixa de Pensions! És un orgull per a tots aquesta nova institució social.

Donatiu a "Catalunya Social"

D'un subscriptor: S. V. 100 ptes.
Moltes gràcies.

L'assumpta

PER GASTON GERARD

Diada central de l'estiu, aquesta diada de l'Assumpta. Diada de calor forta, de cel refulgent, d'atmosfera clara i de nit estelada.

El cel i els estels, la volta blava, tot sembla ple de la claror del divinal misteri marià. En plena nit, si esguardeu el ritme de l'estelada, veureu com la Verge Maria, senzilla i plena de llum, puja, puja cel amunt, trencant la nit amb l'esguard del seu rostre argentat, de les seves mans radiants, dels seus peus de claror de lluna, de la corona de les dotze estrelles amples...

Oh, quina delícia la d'aquesta nit clara de l'Assumpta, més lluminosa per als homes de fe que el sol de migdia d'agost! Oh, quin goig inefable el de veure la Mare de tots encelar-se entre càntics de joia, rebuda per milícies d'àngels, en el Cel obert de bat a bat, enduent-se'n els cors dels fidels, dels seus fillets de la terra!

¿Qui, essent cristià de cor, pot resistir l'encant d'aquesta nit més dolça que la celstia i més harmònica que el ritme de l'univers?

Exaltata est, Sancta Dei Genitrix!...

* * *

15 d'agost. L'Assumpta. Dia ple de sol; Nadal de l'estiu. Dia del triomf de la més santa i la més pura de les criatures. Preludi del nostre encelament, si som fidels a la llei del Senyor.

La terra catalana l'ha observada sempre aquesta magna diada. Sempre els nostres pobles s'han endiumenjat i els nostres temples han enjoiat els seus altars. Diada plena de les més grans excel·lències litúrgiques i la més amarada de càntics de joia plena. Els psalms més exultadors floreixen en llavis dels sacerdots; les amors més místiques emplen la sagrada litúrgia. Les notes més altes es malten bellament, tendrament, amorosament, els textos sagrats. La consagració de l'Església a la seva Regina és plena, total, acabada. Cap altra diada mariana no té les notes més blaves, més excel·ses, d'aquest diada central de la nostra època estival.

I els pobles de la terra catalana reben tot el contingent de la ciutat amb els braços oberts, mentre les processons multicolors envaeixen els carrers i les notes vibrants de la tenora sonen a meravella de cel i terra, de plenitud de festa...

Les draperies d'or i argent volten la llitera de la Verge. Les cantúries fan pressió a les nostres oïdes amb els respinguets dels himnes marians. Les corrues de devots segueixen, eternits, el tabernacle on reposa la imatge jacent de la Verge Assumpta, coronada de glòria, morta d'amor, exalcada damunt dels cors dels àngels.

Ave, Maris Stella...

* * *

Les festes majors emplen aquest dia la terra

de Catalunya. La meitat de les nostres viles i pobles celebren aquesta diada i l'escolleixen per la seva diada patronal. I les festes profanes lícites s'han abraçat en dolç maridatge amb la festa més antiga de la Verge Santíssima. Les tradicions més belles amoroseixen el dia magne de Maria.

¿Podrem mai, amics lectors, passar amb indiferència una diada semblant? ¿N'hi haurà prou amb el compliment estricte del precepte en un dia com aquest, dia entre els dies caniculars?

Els qui de ciutat sortim en aquesta diada procurem, si som catòlics, assenyalar fins exteriorment la magnitud de la festa. Que els divinals oficis se celebrin amb l'esplendor de la concurrència de tots, a més de l'esplendor litúrgic.

Oh, poc saben el que perden els esperits cristians que en aquesta diada prescindeixen del goig de l'ofici divinal, de les Vespres en llaor de la Verge, dels himnes cantats per l'Església en el seu rés quotidià!

Les més grans sublimitats dels Llibres Sagrats són tretes a collació en aquesta magna festa mariana, i sembla que l'Església no en té mai prou de magnificar la Dona Santa, humil, senzilla com la flor del camp, dreta com el cedre del Líban, aromosa com la flor del nard, que posseeix ja l'esguard de Déu des de l'infantament de tota l'Eternitat. ¿Quin goig per a tot esperit cristià el de seguir l'Església en aquesta commemoració esplèndida, fastuosa, exuberant d'alegria!

Ni tan sols els deures que ens són imposats en aquesta festa, com en les altres, ens han de bastar. Cal més; cal que els catòlics exultem de joia, que ens abracem amb entusiasme al llit de mort de la nostra santa Mare, que és tabernacle de vida i promesa de resurrecció per a tots.

¿Quina pena ens hauria de fer passar una diada semblant com les altres diades, poc més o menys!

I fins i tot les festes profanes lícites han de reflectir avui aquesta joia pura i cristiana. Prop de la mar i en el si de les muntanyes, el 15 d'agost ha d'ésser la Pasqua mariana per excel·lència, el Nadal de l'estiu, la diada central d'aquesta època en què el sol ofereix tabernacle a Maria i l'estelada li dona el màxim esplendor de l'any.

15 d'agost! Quin regust de seda blava, d'ornaments litúrgics d'or, de càntics celestials, de joia popular que té aquesta diada! Quina savoria més íntima, més cristiana i fins més catalana!

No passeu mai, Mare de Déu d'Agost, sense fendir els nostres esperits amb la llum de la vostra diada, festa entre les festes, festa major de la nostra Catalunya, tan dolçament mariana, tan filla de Maria! I quan arribi l'hora suprema de passar el lllindar d'aquesta vida, que el record de la diada de l'Assumpta sigui per a nosaltres l'abraçada al Llit de mort de Maria, mort d'amor en Jesús!

Butlletí d'ACCIÓ POPULAR

ACCIÓ POPULAR AL PERÚ

ACCIÓ POPULAR compta al Perú, amb un nucli de simpatitzants, gràcies a la difusió que del nostre programa i ideari ha fet, el nostre amic i collaborador de CATALUNYA SOCIAL, Sr. Lluís G. Fàbrega i Amat, resident a Lima.

Els catòlics del Perú es troben també actualment amb una situació de lluita que els exigeix d'unir-se en grans organitzacions, per tal d'abatre l'enemic, que en aquelles terres pren el nom d'*Aprisme*, conglomerat polític esquerrà sota el qual intenta debades amagar-se el monstre repugnant del comunisme.

La lluita dels nostres germans del Perú en pro dels comuns ideals — en donen magnífic testimoni les publicacions que ens tramet el Sr. Fàbrega — és abnegada i exemplaríssima. Actualment, el Perú té també unes Corts, amb majoria sectària, i caldrà apellar a l'opinió nacional per tal d'impedir la votació de lleis antireligioses. Heu's ací la campanya que a hores d'ara és portada a terme. Les recents revoltes comunistes confirmen la gravetat dels fets.

El Sr. Fàbrega i Amat, ha estat nomenat Secretari General de la "Unió de Catòlics del Perú", i forma part de la ponència-encarregada de redactar els Estatuts. Coneixedor del nostre programa i de la nostra organització és proposa d'adaptar-lo a aquelles terres americanes.

Déu vulgui coronar amb el triomf, l'heroic esforç dels catòlics peruans, als quals adrecem des d'aquestes pàgines el testimoni de la nostra veement simpatia.

PUIGCERDÀ

Ha quedat constituïda a Puigcerdà una Comissió gestora, encarregada d'organitzar una Delegació d'ACCIÓ POPULAR en l'esmentada ciutat.

La componen els senyors següents: Josep Barnach i Joaquim Regot, empleats; Roman Bertrand, propietari; Antoni Brunet, fuster; Josep Noguera, rellotger, i Bonaventura Solà, metge.

ACCIÓ POPULAR agraeix vivament la cooperació de dits senyors i espera que la seva Delegació a Puigcerdà es constitueixi tot seguit i sigui pròdiga en fruits de recristianització social.

BLANES

Llegim al nostre estimat col·lega "Recull", de Blanes, que els obrers socis d'ACCIÓ POPULAR, de l'esmentada població, han celebrat una reunió per tal de discutir els Reglaments de la Secció Obrera. En donarem més detalls.

SITGES

Sabem que la Junta provisional de la nostra Delegació a Sitges, llançarà pròximament un manifest als seus conciutadans, per tal que s'allistin a les nostres files i exposant l'obra social que es proposen de portar a cap.

CALELLA

Una comissió de socis d'ACCIÓ POPULAR de Calella, ens anuncia la seva visita per tal de procedir totseguit a la creació d'una organització obrera, d'acord amb el nostre programa.

RIPOLLET

El diumenge dia 21 del corrent, la Joventut Catòlica de Ripollet, ha organitzat un acte a càrrec d'ACCIÓ POPULAR, en el qual parlaran els nostres propagandistes, senyors Jaume Tarés i Torres i Joan Blanch i Boés.

El tema principal a tractar serà el socialisme i comunisme, refutació de les seves doctrines i demostració dels estralls que produeixen arreu. Ens plau encoratjar els dirigents de la Joventut Catòlica de Ripollet, perquè prossegueixin la tasca cultural i social empresa.

LA ROCA

Un grup de simpatitzants d'ACCIÓ POPULAR de La Roca, ens ha anunciat el seu propòsit de constituir-se en Delegació, i ha projectat un acte inaugural que anunciarem oportunament.

ACCIÓ POPULAR els fa palesa la seva gratitud.

ELS LLUÏSOS D'HORTA

Aquesta entitat es proposa de celebrar un curs de tres o quatre lliçons per a donar a conèixer la tasca del Secretariat Social d'ACCIÓ POPULAR i estructurar un programa de realització pràctica a acomplir.

TÀRREGA

El nombre d'adherits a la Secció Obrera de la nostra Delegació ultrapassa els 133 i resten diverses propostes presentades. L'esmentada Secció ha organitzat diverses conferències molt interessants.

Els nostres portantveus

Els nostres portantveus forans, *Acció Comarcal*, de Tàrraga; *Acció Popular*, de Berga i Solsona, i *Acció*, de Balaguer, continuen realitzant una tasca altrament profitosa, a favor del nostre ideari.

Els darrers números arribats a les nostres mans, contenen articles i comentaris d'un interès molt remarcable.

La lliçó de Lille

PER J. BLANCH I BOÉS

I

Ens proposem de recollir compendiosament en aquest article, l'admirable doctrina econòmico-social estudiada en la memorable Setmana Social de Lille. Així l'evocació d'aquesta Assemblea tindrà tothora la força d'un al·lisonament formidable.

La concepció cristiana de l'ordre econòmic internacional: heu's ací l'enunciat que resumeix magistralment les diverses matèries tractades. Enunciat, que és el que encapçala la magistral lliçó del Professor Duthoit, que té una particular valor de síntesi i concreció felicíssimes de les deliberacions de la Setmana Social.

Podem resumir les línies generals del pensament dels reunits a Lille, pertocant el tema esmentat, en aquestes paraules: el pensament cristià interpretat per l'Església, ens invita a realitzar un ordre econòmic internacional, tot just esbossat en els fets. Ell es refereix primerament a la concepció cristiana de la unitat de l'espècie, tota vegada que aquesta concepció no exclou pas, sinó al contrari, la pluralitat de les nacions i els Estats; i n'examina l'objectiu a assolir: el bé comú de les economies nacionals i el reforç de l'ordre humà.

Afirmada la idea de la comunitat super-estatal, producte de la unitat de la nostra naturalesa, cal estudiar d'antuvi l'objectiu a atènyer per aquesta comunitat i cal preguntar-nos: ¿Per què la comunitat econòmica dels Estats té la guarda d'un bé comú?

Tres són les principals tendències que caracteritzen avui dia l'ordre econòmic internacional: la inclinació a l'absolutisme, la comunitat d'interessos i la necessitat de completar-se mútuament els diversos pobles de la terra.

La inclinació a l'absolutisme deriva de la inclinació humana al mal. Perdut l'estat originari d'innocència, ens veiem tothora seduïts per l'estímul de les nostres passions. I una de les passions més vehements que ens assalta és, indiscutiblement, l'egoisme. Enduts per aquest afany egòlatra, voldríem convertir la nostra persona en el centre de l'univers i erigim en suprema finalitat de la nostra vida l'avantatge propi. Doncs bé: això que passa amb els individus, passa exactament igual amb les nacions. Sota el mite pagà de la sobirania absoluta dels Estats, que sembla voler refusar orgullosament tota norma de dret i de moral, s'amaga ben sovint un anhel inconfessable de dominació. Anhel exacerbat avui que les tendències divinitzadores de l'Estat, volen absorbir totes les activitats individuals i familiars. La divinització de l'Estat, no cal dir que deriva totseguit cap al camp econòmic.

Aquest egoisme estatal morbós, tan valentament execrat per l'Encíclica *Quadragesimo Anno*, es manifesta en dos corrents contraris: el nacionalis-

me o imperialisme econòmic i l'internacionalisme o imperialisme internacional del diner.

El nacionalisme vol recloure l'activitat econòmica dels Estats, dins llurs pròpies fronteres, barrant el pas a la importació i provocant la guerra duanera. Contràriament, el fals internacionalisme del diner, és essencialment cosmopolita: desconeix la mateixa idea de Pàtria i Nació; organitza internacionalment els grans *cartells* econòmics, els gegantins monopolis privats del capitalisme, i endogala la independència de certs pobles, en benefici d'empreses particulars, reduint els mateixos Poders Públics a un servilisme degradant.

Tant l'una com l'altra d'aquestes tendències constitueixen en primer lloc un ultratge a la justícia i en segon lloc un perill per a la pau.

En efecte, la justícia obliga igualment els individus que els Estats i a uns i altres interdiu l'enriquiment sense causa, estigmatitzat sempre pels Doctors i Pontífexs de l'Església. És evident que així com un Estat no pot considerar-se amb dret a envair el territori d'un altre, sense més justificació que el seu afany de conquesta, tampoc no pot envair l'economia aliena, portat per la seva voracitat comercial. Altrament, els perniciosos efectes d'això recauen en definitiva damunt l'individu i la seva eminent dignitat, la qual és menyspreada pel cèsarisme polític i sacrificades les activitats privades, la vida de la família, el treball, etc., en ares d'aquest nou ídol. La repercussió de la guerra econòmica entre Estats és encara més extensa perquè produeix arreu un ambient d'inseguretat general.

És, a més, perillosa per a la pau. La lluita armada té sempre, poc o molt, entre les seves finalitats i els seus mòbils una part econòmica. La mateixa conquesta territorial, ha estat més d'una vegada explicada pel poble invasor, com una necessitat vital de subsistir i desenvolupar-se. És, doncs, extremadament nociu per a la bona intel·ligència i harmonia entre els Estats, d'excitar en ells la cobajança de béns materials. Llavors la competència purament comercial, risca d'esdevenir una catàstrofe bèl·lica. I tingui's en compte que la guerra, no solament té causes econòmiques, sinó també conseqüències econòmiques, produïdes per la destrucció enorme de riquesa i d'activitats que en ella s'esmercen. I aquesta depauperació — com hem pogut observar de 1918 ençà — provoca l'atur i el malestar i és incentiu de nous conflictes.

Així, doncs, el primer que ha de procurar la comunitat dels Estats, per a obtenir el bé comú, és moderar aquesta propensió a l'absolutisme, per mitjà d'intervencions encertades i si cal, fins per la coacció jurídica, això és, la força al servei del dret.

Una altra tendència de la vida internacional, és la comunitat de sort entre les economies estatals.

Dublín

Encara que amb retràs, diguem quatre paraules sobre el Congrés Eucarístic celebrat suara a Dublín.

Els barcelonins que tingueren la sort d'assistir-hi, entre ells, i presidint-los dignament, el nostre dilectíssim Prelat (*Ignis ardens*), no saben encara donar-se compte de les extraordinàries proporcions i inenarrables magnificències de la internacional apoteosi eucarística de la capital d'Irlanda. Tan immens fou l'èxit del Congrés Eucarístic de Dublín, que no troben paraules per a descriure'l "Quelcom com les de Dublín deuen ésser les festes del Cel", ens deien.

L'Obra dels Congressos Eucarístics Internacionals és quelcom de meravellós. Cada Congrés ha resultat un formidable èxit des de qualsevol punt de vista que es miri. Dificultats enormes i de tota mena han estat en tots ells fàcilment vençudes; i si no fos perquè la prudència ens governa i els judicis de l'Església són prudentíssims, gosàriem a dir que cada Congrés Eucarístic ha estat un prodigi, un miracle i, millor encara, una sèrie enlluernadora de miracles.

Repassi's la llista d'aquests Congressos amb un xic de cura, i veurem confirmada aquesta apreciació.

Cadascun d'ells ha estat com un repte als grans enemics de la nostra Santa Religió: poders públics infidels, acatòlics o sectaris; poders tenebrosos, agosaradament i traïdorament perseguidors del nom de Crist; ingents masses socials divorciades de la nostra santa fe i enemigues d'ella; classes socials superiors il·lustrades, escèptiques, enverinades per l'orgull intel·lectual; pobles de fanàtics adoradors de falses deïtats apassionadament arborats contra el veritable Déu; races incomptables, ètnicament i històricament oposades a la difusió del Cristianisme,... tot llinatge de contraris i d'èmuls han oposat a la celebració solemnia dels Congressos Eucarístics els màxims esforços possibles per a fer-los fracassar.

I ve't ací que Cada Congrés... caldrà repetir-ho?

El Congrés Eucarístic Internacional de Dublín ha estat el més admirable de tots perquè és l'últim de tots. Volem dir que tots ells tenen les seves grans característiques i la seva magna importància. No són fets en sèrie. Cadascun dels Congressos té les proporcions d'un esdeveniment històric mundial, com si fos sol i no tingués ni precedent ni conseqüents.

En la futura Història de l'Església aquest període s'anomenarà, segurament, l'Època dels Congressos Eucarístics. No passarà pas el que resta del segle

sense que tota la terra, àdhuc en els recons més llunyans i difícils, no quedi ennoblida i glorificada per aquestes imponentíssimes Assemblees catòliques.

La de Dublín congregà als peus de Jesús Sagramentat, a més de les representacions més augustes de tota la Cristianitat, tot el poble d'Irlanda en pes. I aquesta és la seva principal característica, a més de la seva ferventíssima devoció al Santíssim Sagrament.

Moltíssim estimava hom el cristianíssim poble irlandès, el màrtir dels dèspotes protestants anglesos; ara, després del Congrés de Dublín...

En anunciar-se els primers Congressos Eucarístics Internacionals, en mig i en el si d'una societat apòstata i mil voltes prevaricadora, i en circumstàncies polítiques i socials extremadament difícils, tothom tremolava pensant i tement i augurant conflictes i catàstrofes a desdir per a cada un dels Congressos.

¿On s'ha vist en aquesta universal crisi de la fe cristiana i en les contínues i estupendes victòries de l'esperit laic i de paganització dels costums, proposar la pública adoració del Deu-Hòstia, del bon Jesús sagramentat, públicament, ostentosament, solemniament, en els fòrums populars, en les grans vies públiques, àdhuc en nacions en què hom El persegueix i El desterra?

Quina audàcia és aquesta? Quin nom té?

Com més hom ho medita, més se'n fa creus.

L'Església tenia altres mitjans per a mostrar-se al món modern, descregut i cinic. ¿Caldrà dir-los ni comptar-los? Tota la veritable civilització humana és obra seva; té un cabdal de meravelles que, ben esteses, cobririen la terra d'opulentíssimes obres; en l'esfera intel·lectual en tenia prou amb posar de renglera el nom dels seus savis, els seus artistes, els seus vidents, els seus prestigis, per a donar moltes vegades la volta al món... Què més?

I escollí per meravellar-lo i reconquerir-lo el més incompreensible dels seus dogmes i el que més espardeix i subleva els seus enemics: la presència real de Jesucrist en les espècies sacramentals.

I aquí resideix el miracle de què abans parlàvem.

El triomf radiant de Jesús-Hòstia és tan esclatant com universal i magnificentíssim.

L'últim testimoni s'acaba de donar a Dublín.

Qui pot refusar-lo?

J. J. C.

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Teléf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Teléf. 12211

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca d'Exercicis Espirituals

És finalitat d'aquesta biblioteca la publicació d'una col·lecció de llibres ordenats a donar-nos un coneixement autèntic i perfecte del text i de l'esperit dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola, afavorint als qui els donen i als qui els reben, puix uns i altres necessiten instruments de direcció i d'acció, com ho proven els advertiments que tan sovintegen en el text del llibre ignasià.

Han estat ja publicats el següents:

VOLUM I Sant Ignasi de Loyola autor dels Exercicis Espirituals, pel P. Ignasi Casanovas S. I. Aquest volum, de 424 planes, conté la vida de St. Ignasi del qual es dona un magnífic retrat espiritual.

VOLUM II Text i versió dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola, pel P. Josep Calveras S. I., volum de 200 planes amb el text original i versió catalana del llibre de Sant Ignasi.

VOLUM III Introducció als Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Teoria i Preparació, pel P. Ignasi Casanovas S. I. Consta de 332 planes, en les quals trobaran, Directors i Exercitants, profitoses ensenyances per al bon èxit espiritual dels Exercicis.

A punt de sortir: **VOLUM IV. Primera Setmana**

Preu de cada volum: Rústega, 3 ptes.; enquadernat, 4,50 ptes.

FOMENT DE PIETAT

Hores quietes de vacances...

Hores de repòs corporal que podeu molt ben aprofitar tot delectant vostre esperit amb lectures amenes.

EDITORIAL BALMES US OFEREIX:

El Senyor Rector d'Ozeron

Novel·la de Francisco Jammes

Traducció catalana de Josep F. Ràfols

Preu: 4,— ptes.

FABIOLA

Adaptació catalana de la coneguda novel·la de Wiseman per Mossèn J. Puntí i Collell

Preu: 3,50 ptes.

Biblioteca Històrica de la Biblioteca Balmes

Serie II

Volums IV, V i VI

BALMES

**La seva vida. El seu temps.
Les seves obres**

pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

VOLUM I. 624 pàgines.

Llibre I: **L'estudiant.**

Llibre II: **Vida oculta.**

VOLUM II. 828 pàgines.

Llibre III: **Cicle apologètic i social.**

Llibre IV: **Cicle polític i filosòfic.**

VOLUM III. 844 pàgines.

Documents balmesians.

Preus dels tres volums en rústega: **90 ptes.**

No es venen volums per separat.

Biblioteca Teatral de les Escoles Catòliques

II

FABIOLA

Escenificació fragmentària en quatre actes i en vers de la famosa novel·la de Wiseman

Preu: 3,50 pessetes

FOMENT DE PIETAT

Petit ofici de la Benaventurada Verge Maria

(Llibre d'hores de Santa Maria)

Text llatí i català

Preu: 3 ptes.

COL·LEGIALS

El més extens assortit
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Angel, 25

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA I TAPISSER
DECORADOR

**MOBLES I OBJECTES
D'ART I DE FANTASIA**

AGENCIAMENT D'INTERIORS
MODERNS I D'ESTIL

ESTUDI, TALLERS I EXPOSICIÓ:
PASSEIG DE GRÀCIA, 36
TELÈFON 16825
B A R C E L O N A

ANÓNIMA BARCELONESA DE COLAS Y ABONOS

Fàbrica de Productes Químics Orgànics

Aliments marca "Hèrcules" per a aviram i porcs.

Farina de peix fresc. — Farina de carn.
Petxina d'ostres en granet i en pols
per a aviram. — Fosfarina o farina fos-
fatada. — Fosfat de calç (d'ossos). —
Farina d'ossos esterilitzats. —
Farina d'alfals. — Farina de sang.

Superfosfats d'ossos i adobs organics.

Proveïdors de les principals granges i Ordes Religiosos

Despatx: Av. Mistral, 65 - Tel. 35926 - BARCELONA

**JA SOU SUBSCRIPTORS
DE**

Catalunya Social?

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Taqui-Mecanografia
Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

L'Acadèmia Cots col·loca oportunament els seus alumnes dignes i capacitats.

COTS

PLAÇA DEL PI, 3 (davant de l'església)

ATENES A. G. — Provença, 157; Barcelona

FRANÇOUBO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durant i Bas, 11
BARCELONA